Napsal uživatel Vlastimila Hlavatá – Ať'ka
Sobota, 10 Červenec 2010 12:46

Bylo mi špatně. Špatně jako už dlouho ne. Rolfův maximální grog s příměsí májových bylin vytlačil z mého oběhu všechnu krev. Kam, to nevím, ale zvracel jsem rum. Močil rum. Potil rum. Ve spáncích mi tamtamy duněly rum-rum, rum-rum, rum-rum! Prsty jsem měl zkroucené, jako když držíte láhev – víte čeho. Jen ty hvězdičky, které jsem viděl ve škvírách pootevřených očí, vypadaly jako z koňaku.

Probudila mě vlastně zima. Spacák omotaný kolem levé nohy až tak moc nehřeje a já se bál pohnout dřív, než si to rumové polobdění uvědomí celé tělo. Jen jsem si tak polehoučku regulovaně dýchal, srovnával koňakové hvězdy s těmi nahoře a pak jsem ho uviděl. Přes rumovou clonu mi bylo jedno, že se vyloupl z kamene, co jsem u něj ležel. V tomhle stavu bych překousl i Sněhurku, Vinetoua nebo sedmihlavou saň. A on to byl docela roztomilej kříženec skřítka a veverky. Hopsal si kolem ohniště, ocasem kormidloval v zatáčkách, pod fousy brumlal jakousi odrhovačku, prostě srandista v maskáčových kalhotkách a vestičce, s kloboučkem a příchutí rumu. FUJ!

Zalapal jsem po dechu víc, než bylo zdrávo. Horká rumová vlna mi na chvíli zkratovala obvody a když jsem to dostatečně uležel, dotyčná halucinace stála vedle mě. Zblízka mi hleděla do obličeje a čichala rumové výpary.

„Tak co, trampíku, máš dost? Máš! Je to vidět a cejtit. Ses nalitej až po okraj.“

„Já neee...“ Zkusil jsem zapírat jako vždycky doma. Víc jsem z vyprahlého hrdla ani nedostal a slina, kterou jsem nakonec vytlačil nahoru, chutnala stejně po rumu.

„Kecáš! A jestli se chystáš chlubit u táboráku, žes potkal čučkas tak to máš smůlu. Čučci se ochmelkům vyhejbaj. Já jsem RUMLÍK!“

„R-u-u-u-ú...“ Zasténal jsem.

.,Jo. Rumlík z Rumovýho kempu!“ Prcek si zastrčil palečky do průramků vesty a zatočil se na patě, až popel zavířil.

,,Proč mi to děláš?“

,,Rolf snese víc než ty, ten si ustlal pod převisem. Sup se skutálel až dolů k potoku. Ty seš ten právej. Nacucanej jak houba. Bezmocnej. A je úplněk.“ Rumlík zvedl fousiska kamsi nahoru a já mu věřil. Stejně jsem nedokázal pootočit hlavu.

,,Takže poslouchej, trampíku, naleju ti čistýho rumu. Tohle krásný místo se odedávna menovalo Runovej kemp. Slyšíš? RU-NO-VEJ. Podle tohohle kamene. Jsou na něm totiž vyrytý, ještě pořád jsou a mají pořádnou sílu. Jenže parta hloupejch frajerů ten kámen kdysi obrátila. Udělali z něho stůl, u kterýho chlastali rum. A že ho bylo! Celý rumový orgie! Rumobití! Rumotoč!"

Na moje zoufalé „Ujíííí“ po každém tom třicetiprocentním slově nebral vůbec ohled.

„Všechny ty dopitý i poloprázdný flašky tady po nich zůstaly ještě dlouho a pak už se tady i začalo říkat Rumovej kemp. A tak to asi zůstane, protože rum je věčnej. Runy taky. I úplněk. A ty budeš brzo taky.“

Přestával jsem vnímat. Rumové anestetikum ukolébávalo a poplašný zvoneček kdesi vzadu v hlavě klinkal úplně zbytečně.

„Co budu taky?“ Vydechl jsem, přestože mě odpověď nijak nezajímala.

„Rumlík!“ Vykřikl prcek radostně a zatleskal.

„Já jsem přece Fox.“

„Byls Fox. Byl. A byl bys klidně dál, kdyby ses nenalil rumem za úplňku u runovýho kamene. Protože, abys věděl, runy fungujou jen jedním směrem. Co se stane, nedá se odestát. Ani zrušit. Maximálně vyměnit, Foxi. VYMĚNIT!“

Skočil ke mně a já zavřel oči. Ty jeho malý, chlupatý, zapopelený pračičky se mi přitiskly na tváře, zadníma mi přimáčknul ramena a dal mi pusu. Fousatou, uslintanou, ne moc voňavou, prostě takovou chlapskou. FUJ!

Dost dlouho jsem to rozdejchával a když jsem oči otevřel, bylo mi dobře. Nebyl jsem ani bezmocnej ani nalítej ani ospalej ani Fox. Byl jsem velkej jako flaška od rumu, v kožichu jsem měl blechy a další dva rumlíci na mě kývali ze škvíry pod runovým kamenem.

Takže, vážení přátelé, kdyby někdo z vás potřeboval oslavit narozeniny, svatbu, výročí, rozvod nebo něco podobně důležitýho, věděl bych o bezvadným kempu na klidným odlehlým místě s perfektním kamenným stolem uprostřed!

_____

Vlastimila Hlavatá – Aťka
Trapsavec 2010